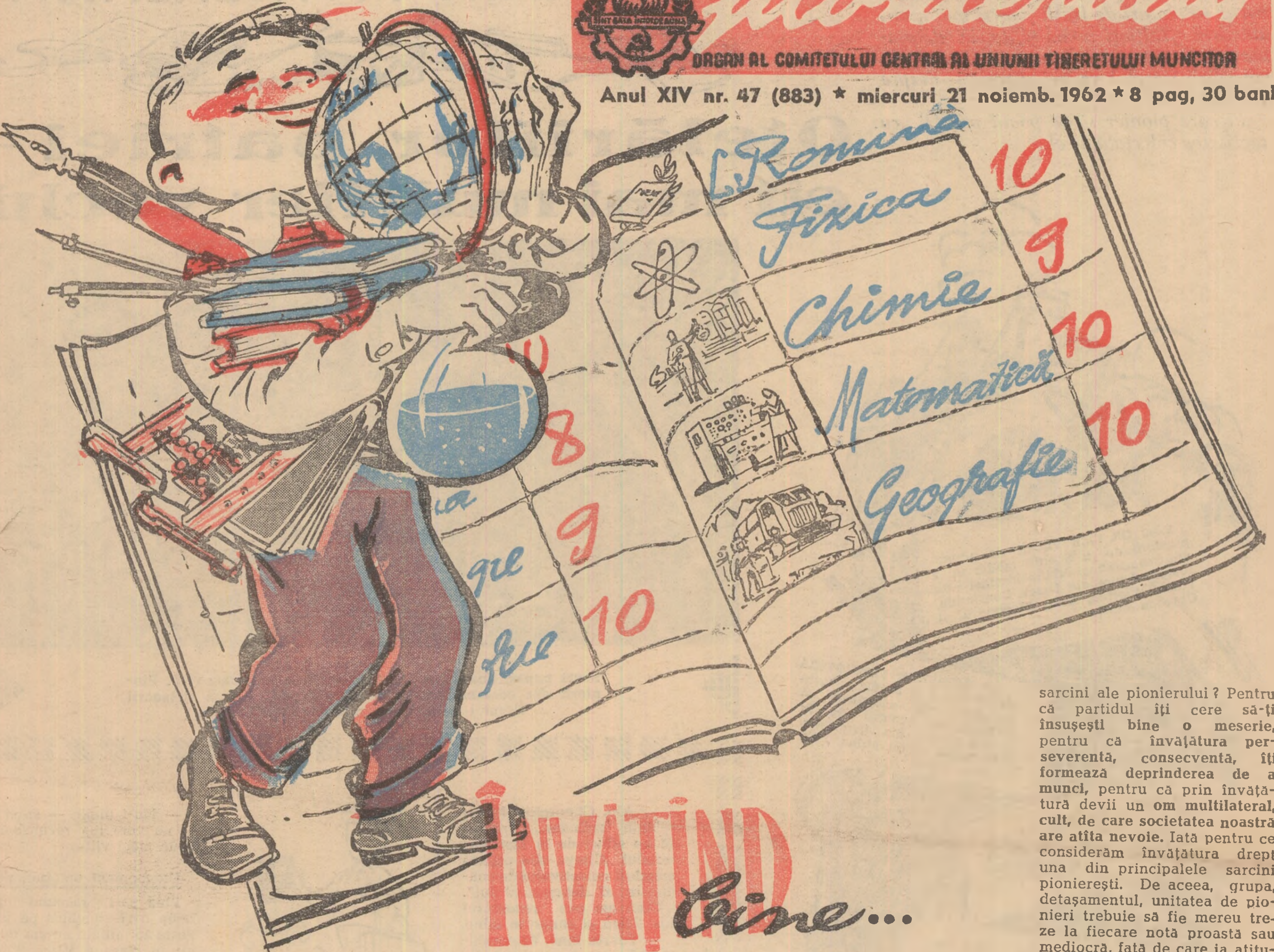
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 47 (883) * miercuri 21 noiemb. 1962 * 8 pag, 30 bani

ÎNVĂȚÎND bine...

La această problemă importantă am rugat să ne răspundă patru tovarăși. Le dăm cuvîntul:

...capeți deprinderea de a munci

Este bine știut faptul că, învățînd cu sîrguință, îți însușești multe cunoștințe necesare în viață, dar îți mai însușești încă o materie care, nescrisă în orar, are totuși cele mai multe ore: ea se numește **deprinderea de a munci.** Ați observat și voi, elevul care azi nu-și face tema se obișnuiește astfel, și mîine o scrie iar prost, poimîine n-o face... Rezultatul? Dezordine, dezorganizare, goluri serioase în cunoștințe. Așa, de pildă, sînt în școala noastră Morăreț Nicolae dintr-a VII-a B și Călugăru Nicolae dintr-a VII-a C. Dacă aceștia nu se vor schimba acum, cît mai au timp, nu vor fi niciodată capabili — sau vor reuși foarte greu — să muncească cu rezultate bune. Dar în școală avem și pionieri ca Popescu Dana, Paraschiv Claudiu, Popescu Adrian, Dumitrescu Luminița, Stroescu Valeriu, Mischie Ana, care au dovedit prin răspunsurile lor, prin rezultatele bune obținute la învățătură, că pentru ei munca este nu numai o datorie și o chestiune de onoare ci, mai ales, o necesitate. Au dovedit că respectarea programului zilei, atenția la ore i-au învățat să muncească. Mai tîrziu, în viață, această deprindere — necesară fiecărui om — le va folosi. Și cînd vor merge la locul lor de muncă, oamenii îi vor întreba și dacă știu fizică și matematică, dar în primul rînd vor întreba dacă iubesc munca. Și la această întrebare vor putea răspunde numai cei care nu se „plictisesc" făcînd primele exerciții. Desigur, cei care au căpătat deprinderea de a fi superficiali nu vor putea spune că iubesc munca.

Prof. ION VĂLEANU
Școala de 8 ani, nr. 56,
București

...îți însușești bine o meserie

La noi în uzină a devenit un fapt obișnuit cursul de calificare. În brigada pe care o conduc — din secția a II-a pompe — sînt 6 oameni. Toți muncitorii uzinei și, alături de ei și cei din brigada noastră, merg la acest curs, deși mulți dintre noi am trecut de mult de vîrsta... școlară. Acolo însă învățăm să fim prieteni și mai buni cu matematica, fizica, mecanica, tehnologia metalelor. Și e firesc — viața merge înainte, mașinile se perfecționează, iar noi trebuie să fim în pas cu vremea. Tovarășul profesor Văleanu vorbea aici de deprinderea de a munci. Marin Stăncuță din brigada mea are 25 de ani și este absolvent al unei școli profesionale. Stăncuța a învățat bine în școală; și el muncește bine și acum, în uzină, fapt pentru care comuniștii de la noi i-au acordat încrederea, primindu-l în rîndul lor.

Eu vreau să vă spun, copii, și altceva legat de învățătură. Și anume, că nu trebuie să înveți oricum ci, neapărat, bine și foarte bine! Învățînd superficial te pomenești pe negîndite, la o vîrstă înaintată, că meseria pe care o ai, n-o cunoști bine, că nu ești un bun lucrător la locul tău de muncă. Atunci te alegi cu regrete. N-ai dreptul să fii un muncitor oarecare, ci trebuie să fii un muncitor de nădejde. De aceea trebuie să înveți bine în școală: pentru ca mai tîrziu, cu ajutorul cunoștințelor căpătate în școală **să-ți însușești atît de bine meseria aleasă**, încît să poți da — așa cum ne cere partidul — produse la nivelul tehnicii mondiale.

STELIAN BUNEA
muncitor fruntaș la Uzinele „Vasile Roaită", București

...devii un om cult, multilateral

Nu-mi place să învăț ceva prost, cu aproximație. Mîine, cînd ar veni vorba despre ce-am învățat, aș sta pe gînduri: „O fi? N-o fi?" ? Și mi s-ar face rușine. În odăile minții ar atîrna păienjenișuri și mobila ar sta răsturnată talmeș-balmeș, ca într-o casă părăsită.

Cînd știu un lucru temeinic, în adîncime, cînd știu multe lucruri temeinic, în adîncime, ferestrele minții mele strălucesc limpezi în soare. Lucrurile sînt rînduite la locul lor. Și mie nu mi-e rușine. Stau sigur pe picioarele mele, sînt stăpîn pe ceea ce fac, îmi sînt de folos mie și celorlalți, familiei, patriei și chiar omenirii.

Socialismul se bizuie pe oameni întregi și cultivați. Cu: „o fi", n-o fi?" n-are ce face. Îmi place să învăț bine.

MARIA BANUȘ

...îndeplinești o sarcină pionierească

De ce spun că învățătura este una din principalele sarcini ale pionierului? Pentru că partidul îți cere să-ți **însușești bine o meserie,** pentru că **învățătura perseverentă, consecventă, îți formează deprinderea de a munci,** pentru că prin învățătură devii un **om multilateral, cult, de care societatea noastră are atîta nevoie.** Iată pentru ce considerăm învățătura drept una din principalele sarcini pionierești. De aceea, grupa, detașamentul, unitatea de pionieri trebuie să fie mereu treze la fiecare notă proastă sau mediocră, față de care ia atitudine chiar în prima recreație, în prima adunare. Și în unitatea noastră copiii buni îi ajută pe cei slabi. Astfel, Tăușanu Florentina o ajută, obținînd frumoase rezultate, pe Șuina Eugenia și pe Vidrașcu Dorina iar Capotă Maria pe Balotă Rodica. Pentru a preveni surprizele neplăcute pe care le mai fac unii copii părinților lor, pionierii din școala noastră au hotărît să intervină la timp. Astfel, Popescu Silviu și încă doi colegi, cînd au văzut că Bănică Florea lipsește și nu învață, i-a anunțat pe părinții acestuia. Și împreună l-au ajutat pe Florea. Rezultate foarte bune a dat adunarea detașamentului clasei a V-a: **„Învață să înveți"**, adunare în care pionierii au învățat de la Vidrașcu Monica **cum să învețe** iar de la Ciubotaru Gheorghe **cum să nu învețe.**

Sînt doar cîteva exemple. Voi însă trebuie să știți un lucru: omul care muncește să construiască socialismul, trebuie să fie un om foarte instruit. Numai asemenea oameni vor intra cu cinste în comunism.

DOINA STĂNESCU BĂDILĂ
instructoare superioară
Școala de 8 ani nr. 170,
București

Citiți în pagina a II-a, vești despre o importantă acțiune pionierească-strîngerea fierului vechi!

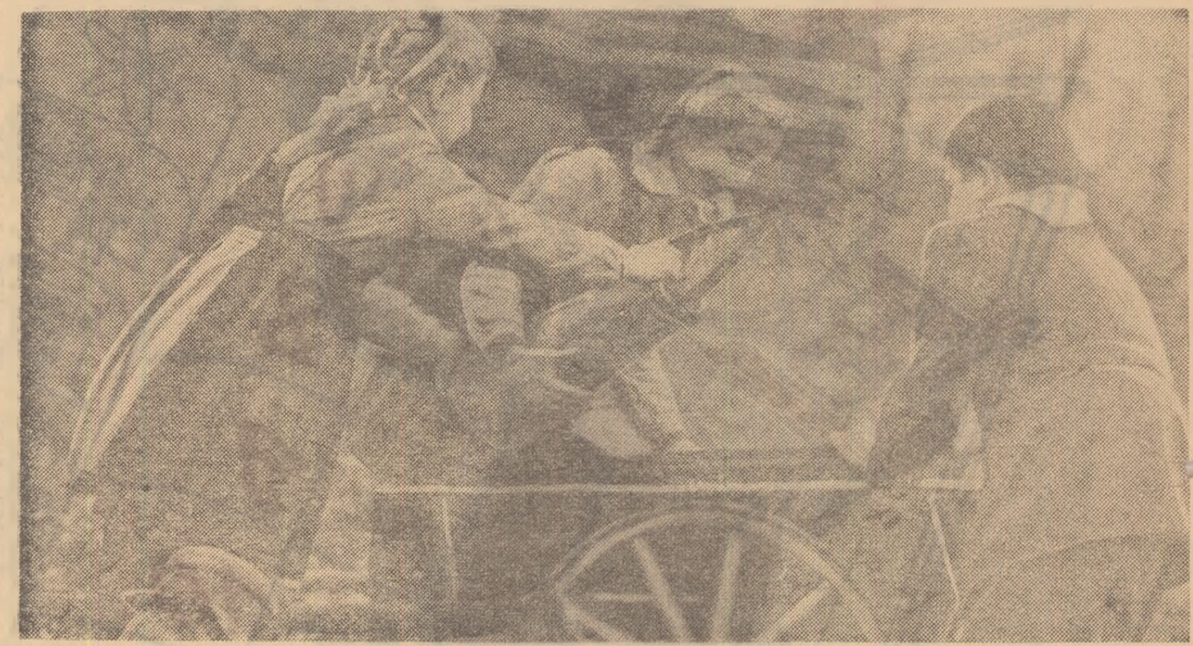
DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Oțelarii numesc fierul vechi „pîinea cuptoarelor". Dintr-o tonă de fier vechi, oțelarii obțin oțel din care se pot produce 500 cuțite de plug, sau 80 biciclete, sau fier-beton pentru 2 apartamente.

Voi, pionierii, trebuie să fiți și în această acțiune importantă — colectarea fierului vechi — alături de frații voștri mai mari, utemiștii. Inițiați în unitățile, în detașamentele voastre „zile" sau „săptămîni ale colectării fierului vechi" și scrieți despre acestea.

Fiecare pionier să se poată mîndri cu cantitatea colectată de el.

Oțelăriilor patriei — cît mai mult fier vechi

Scurt popas, doar roaba cu fier vechi e încărcată vîrf! Pionierii din comuna Bragadiru au avut ieri „ziua strîngerii fierului vechi" și rezultatele sînt bune.

Din activitatea unui colectiv de conducere

— Alo, Gheorghiță?... La telefon redacția... Trebuie să ne aduci de la Iași materialul „Cîteva zile printre membrii colectivului de conducere al detașamentului". Cînd am pus receptorul jos, Zdup și sărise la mine.

— Foarte bine, Gheorghiță! Mergem în cartierul Tătărași. Iți amintești, e o școală nouă acolo.

Cum s-a născut o inițiativă

Luni dimineață, mă aflam, împreună cu Zdup, în curtea Școlii medii nr. 7. Aici — forfotă mare.

— Dar ce-i cu detașamentul 1 la școală? — mă întrebă Zdup, are ore doar după-amiază.

Peste puțin timp ne-am lămurit amîndoi. Am aflat că în detașament se organizase o zi pentru înfrumusețarea școlii.

— Inițiativa aceasta s-a născut în urma unei adunări a colectivului de conducere al detașamentului, ne-a explicat Flondor Smaranda, președinta detașamentului. Cu toții știam că la laboratorul de științele naturale se află planșe dezlipite, iar în curtea școlii sînt, de asemenea, multe de făcut. De aceea am propus pionierilor să organizăm această acțiune...

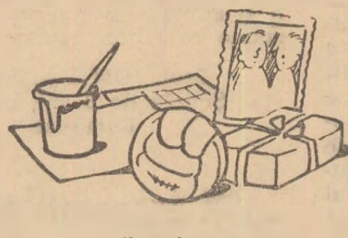
Zdup „asistă" la o adunare fulger

Orele se terminaseră. Peste tot era liniște. Deodată, dintr-o clasă auzim glasuri.

— „Ne faceți de rușine grupa și detașamentul!...

— Ce aveți de gînd? Peste puțin vor începe tezele iar voi fugiți de la ore".

Am intrat încet în clasă. În fața se aflau cei doi „eroi" ai grupei a IV-a: Vrabie Neculai și Frost Mihai. Fugiseră de la ora de matematică, iar pionierii,

cum au aflat de aceasta, au și hotărît discutarea lor în grupă. Bineînțeles, „lecția" a folosit celor doi.

„Hai, a VII-a A. Hai, a VII-a B!"

Ne aflăm pe terenul de handbal al școlii, unde-și vor disputa întîietatea echipele reprezentative ale claselor a VII-a A și a VII-a B. Dar iată că meciul a început. Fazele se succed cu repeziciune de la o poartă la alta. Minutul 8: cei dintr-a VII-a A înscriu primul gol. Minutul 23: Cei din clasa VII-a B ratează singura lor ocazie de gol. Pînă la sfîrșitul meciului reprezentanții clasei a VII-a A mai înscriu încă 3 goluri. Scor final: 4—0! Deși învinși, cei dintr-a a VII-a B rămîn totuși... optimiști.

— Nu-i nimic — spun ei — ne vom lua revanșa într-un meci viitor.

Un moment emoționant

Pînă să-i răspund însă, Zdup o și zbughise pe ușă. Peste 15 minute ne-am întîlnit în clasa a VII-a B. De la intrare ne întîmpină atmosfera sărbătorească ce există aici. Sărbătoritul — Burduja Gheorghe — e foarte emoționat.

— La mulți ani!

Înconjurîndu-l apoi, pionierii îi dăruiesc fiecare flori, bomboane, cărți.

Bucuria lui Burduja în ziua celor 13 ani împliniți este bucuria întregului detașament.

Pe urmele unei cărți

Cu eroul cărții „Povestea unui om adevărat" pionierii grupei a VI-a nu făceau cunoștință pentru prima dată astăzi. Adunarea de azi însă le-a dat posibilitatea să cunoască și alte lucruri despre cartea lui Boris Polevoi și despre eroul său: cum și-a descoperit scriitorul eroul, cum s-a născut cartea... iată numai cîteva lucruri aflate de pionieri în adunare.

★

În sfîrșit, să-i prezint și pe fiecare din membrii colectivului de conducere al detașamentului. Pe Flondor Smaranda, președinta detașamentului, pe ceilalți 8 președinți de grupă: Onofrei Angela, Pulpan Georgeta, Guță Alexandru, Stoica Gheorghe, Postăvaru Adrian, Trifan Laurențiu, Tudor Ion și Galan Gabriela. Cu toții formează un colectiv unit, pe care problemele detașamentului îi preocupă din plin și — ceea ce e principalul — zi de zi!

GHEORGHIȚĂ-REPORTERUL

Ce se poate citi într-un buletin de identitate

Într-una din zilele trecute, l-am zărit pe Eftimiu Ștefan, din clasa a VII-a a Școlii de 8 ani nr. 173, răsfoindu-și cu mult interes buletinul de identitate. Într-un album sau într-o carte, se știe, ai ce găsi, dar într-un simplu buletin de identitate ce poate fi atrăgător? Și totuși... Acum două duminici, Ștefan, împreună cu aproape trei sute de băieți și fete de vîrsta lui, pionieri și elevi din raionul Grivița Roșie, au fost invitați la Casa raională de cultură a tineretului. Aici, în sala de spectacole, s-au întîlnit cîțiva tovarăși pe care îi cunosc bine, din viața de fiecare zi a cartierului, a raionului lor: reprezentanți ai Comitetului raional de partid, ai Sfatului popular raional, ai Comitetului raional U.T.M. locotenent-colonel Grigore Frosin, comandantul secției 29 miliție. Era o atmosferă sărbătorească. Mai întîi a vorbit tovarășul Niță Grigore, prim-secretar al Comitetului raional U. T. M. El le-a înfățișat realizările puterii populare în această parte a Bucureștiului, condițiile bune de viață și învățătura create pentru tineret. Astăzi, ei vor trăi un eveniment deosebit: cu prilejul împlinirii vîrstei de 14 ani, primesc buletinul de identitate, act care dovedește mersul lor pe calea maturității. Aceste spuse au fost continuate de tovarășul Ștefănică, muncitor fruntaș la Uzinele „Grivița Roșie", de tovarășul locotenent-colonel Grigore Frosin, comandantul secției 29 miliție. În numele tinerilor a răspuns Mihai Jenica, din clasa a VIII-a a Școlii medii nr. 3. Ea a arătat că primirea buletinului de identitate e un moment impresionant. Fiecare dintre cei prezenți în sală se vor strădui să dovedească prin felul în care vor învăța și se vor comporta, că sînt hotărîți să-și dedice forțele vîrstei lor tinere celui mai înalt scop — înfloririi patriei socialiste. Rînd pe rînd, băieții și fetele și-au primit buletinele de identitate... S-au schimbat multe strîngeri de mînă, buchete de flori, cuvinte pline de căldură. Ne-am uitat împreună pe buletinele noi, cu datele frumos caligrafiate. Am recunoscut numele multor fii de muncitori din raionul Grivița Roșie. Și, deseori, la rubrica „domiciliu", am întîlnit însemnări semnificative: Eftimiu Ștefan, Calea Griviței, blocul K, scara 1, etajul 2; Călinescu Constantin, Calea Griviței, blocul J, scara 8, etajul 4; Șaraga Adrian, Calea Griviței, blocul O, scara 1, etajul 5... Sînt fiii Griviței celei noi, înflorite sub soarele socialismului, o Griviță chiar mai tînără decît ei!

Iată, deci, ce se poate citi într-un buletin de identitate.

SANDU ALEXANDRU

O aniversare festivă. După aceea, veseli, pionierii privesc cu interes buletinul de identitate primit. Acest act important dovedește mersul lor pe drumul maturității, încrederea, dar și unele cerințe ce li se impun.

Fruntași la învățătură și la activitate pionierească

ALEXANDRU I. ALEXANDRU, Școala medie nr. 1, Caracal.

MIRON MARIA, clasa a V-a, Școala de 8 ani nr. 9, Bacău.

SÎRBU CĂTĂLIN, clasa a IV-a C, Școala medie nr. 32, București.

BURICEA PETRE, clasa a VI-a A, Școala de 8 ani, Bran, Brașov.

IN AER LIBER

Cînd au amenajat terenul de fotbal, n-am văzut.

Dar terenul, așezat între cele două clădiri ale Școlii de 8 ani din comuna Dragomirești, raionul Bacău, l-am văzut.

N-are el chiar dimensiunile reglementare și nici gazon, însă meciurile disputate pe el sînt de toată frumusețea.

Ce e drept, unele, cele din recreații, sînt cam scurte, dar duminica... să te ții!

... Balonul se află la Zota care-l pasează pe extrema dreaptă lui Isarie, de la Isarie la Tufă, Tufă șutează puternic și lung, peste bară, pînă la careul în care un grup de fete bătătoresc cu pași mărunți pămîntul în ritm săltat de Alunel...

Se mai întîmplă uneori ca, săltînd peste bara porții dinspre vale, mingea să nimerească între fete, la jocurile lor.. naționale. Dacă ar trece însă peste bara porții dinspre deal, s-ar trezi în mijlocul unui grup de pionieri și școlari care ar juca, de pildă „Labirintul". (În acest din urmă caz, cel ce aleargă după minge să o repună în joc s-ar descurca mai greu. E totuși „Labirint"!) În partea dreaptă, sau în partea stîngă a terenului ar găsi „Iepurele fără culcuș" sau... „Ștafeta în zig-zag". (După preferință). Pionierii și școlarii din Dragomirești cunosc foarte multe jocuri distractive și duminicile pot fi văzuți adeseori urcînd pe drumul spre școală, fără ghiozdane și fără griji. În schimb cu glume, ghicitori și jocuri pentrecute.

Aici, în jurul terenului sportiv, se întîlnesc spiritul organizatoric cu voia bună și activitatea intensă. Vîrnavu Viorica este tot atît de activă la jocuri ca și la participarea la lecții. Tufă Ion, președintele unității, s-a dovedit și aici bun organizator, iar Butnaru Geta, numai ochi și urechi, atentă și la jocuri cum s-a obișnuit să fie în clasă cînd își ia notițe. Stoinea Maria, ca și Nicuță Ana sau Nicuță Maria (sora ei) sprintare ca veverițele și gureșe ca vrăbiile sînt gata oricînd să-ncinga o bătută sau o sîrbă, ba chiar să învețe și pe alții. Ce-i drept, și la învățătură ele îi ajută pe colegii mai slăbuți ca Iftimie Aurelia, de exemplu, sau pe Sirghie Ion. Cam multă larmă și alergătură, dar foarte plăcute sînt duminicile pionierilor și școlarilor din Dragomirești.

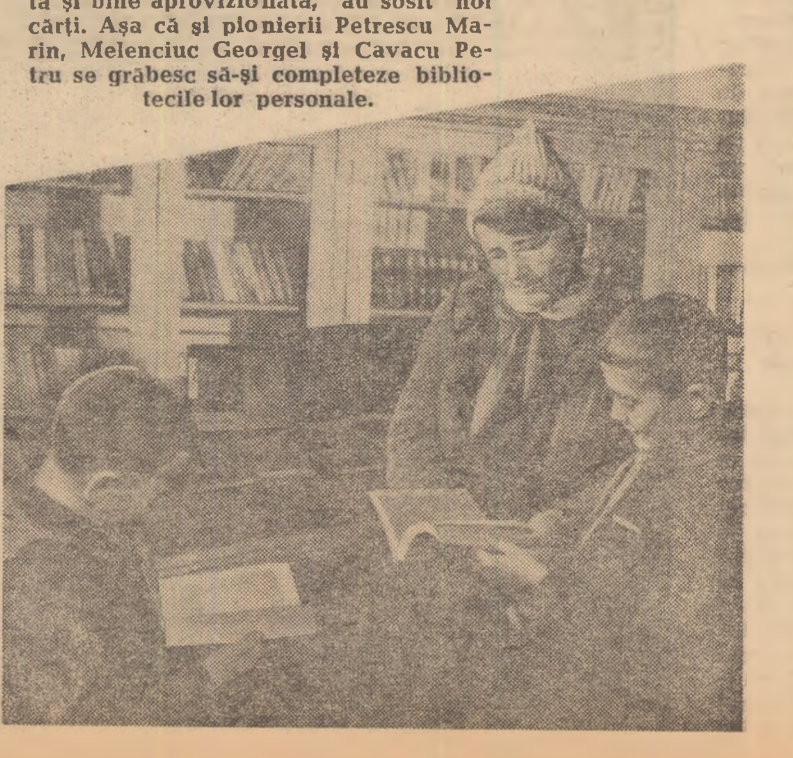
Am întrebat-o pe Munteanu Aurelia, președinta detașamentului clasei a IV-a:

— În caz că plouă și...

— Pe timp nepotrivit, noi știm să organizăm jocuri frumoase și în clase — a răspuns ea. Și poate n-ați știut, dar noi avem cinematograf sătesc cu matinee pentru elevi... — a mai adăugat. Duminici să fie, că avem noi ce face...

M. CĂLIN

La librăria din comuna Chiajna, bogată și bine aprovizionată, au sosit noi cărți. Așa că și pionierii Petrescu Marin, Melenciuc Georgel și Cavacu Petru se grăbesc să-și completeze bibliotecile lor personale.

FOILETON

Cine strînge după el?

Faceți cunoștință cu Ionel. Știu, voi cunoașteți mulți băieți cu numele acesta. Vă asigur însă că un Ionel ca cel pe care vi-l prezint eu, mai rar ați cunoscut. E drept, n-a reușit el să crească într-un an cît alții în șapte, n-a străbătut mări și țări ca în poveste. A reușit însă... să se facă de poveste. Și să nu credeți că i-a fost prea ușor să ajungă în... discuția colegilor. Doar nu-i atît de simplu ca, numai la puțin timp de la ieșirea din casă, ca la ridicarea unei baghete magice, băiatul curat și frumos îmbrăcat să se transforme într-unul murdar, cu nasturii rupți, cu noroi pe picioare! La mijloc nu e nici o înșelătorie. Să vă spun secretul. Se ia cu cîțiva copii la „joacă", se trîntește pe jos, își aruncă șapca și apoi trece ca vijelia printr-o băltoacă, că doar nu s-o speria „viteazul" Ionel de un strop de apă amestecat cu noroi. Și cît ai clipi, iată-l pe noul Ionel alăturîndu-se grupului de copii care se îndreaptă grăbiți către școală. Deîndată ce-au ajuns însă, ce să vezi? Altă minune! Ionel dispare misterios. Și tot atît de misterios apare la ora a doua. Își aruncă geanta, își scoate caietele și cărțile (ca vai de ele, bietele!) și mulțumit de „treburile" rezolvate pînă acum își întinde picioarele pline de noroi...

În clasă, lucește curățenia, colegii lui Ionel sînt îngrijit îmbrăcați. Numai el parcă-i picat din altă lume. „Ce s-or fi uitînd așa la mine?" se întreabă el, nevinovat. O fată i se apleacă lîngă bancă și strînge hîrtiile aruncate de el, o alta vine să-i mături urmele care-i trădează pașii. El „nu vede" toate acestea, preocupat de nu știu ce desen, pe care-l cercetează îndelung.

— Măi Ionele, ai privit destul desenul, mai uită-te și în jurul tău, la hainele tale, i se adresează nerăbdător un coleg.

— Și ce o să văd? — se miră Ionel.

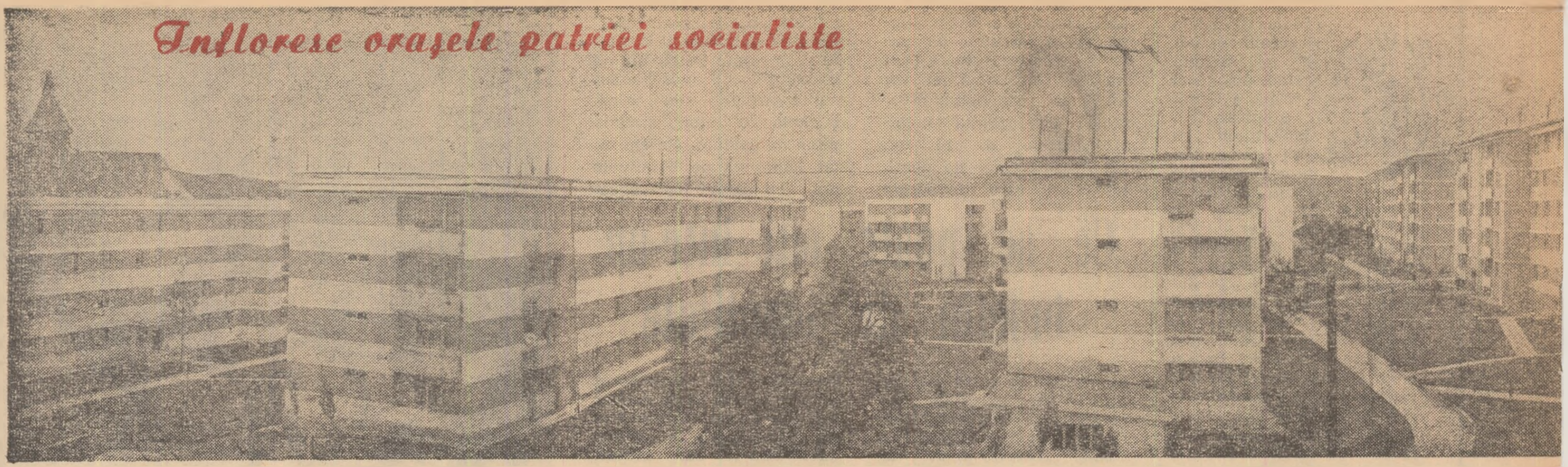
După toate acestea credeți poate că Ionel nu-și dă seama cît este de dezordonat, de nepăsător. Eu îl știu mai bine și pot afirma dimpotrivă. Ionel locuiește într-un bloc nou, într-un apartament frumos, îngrijit. Mama sa îi poartă de grijă, îi curăță hainele. Și el vede toate acestea, așa cum le vedea și pe colege strîngînd în urma lui. Dar... nu-i pasă! Detașamentul nu vrea însă să-i mai tolereze purtarea, mai ales că Ionel nici nu învață cu perseverență. Uneori, cînd învață poate lua note bune, alteori... mai rămîne și corigent. Dezordinea se face simțită și în cunoștințele lui.

Dragi prieteni, poate că vreți să-l cunoașteți și mai bine pe Ionel, să-i spuneți și părerea voastră. Așa că vă dau adresa lui... sau, poate, să-l mai păsuiesc puțin! Poate-și revine, nu? Deocamdată, aflați că învață în clasa a VII-a la Școala de 8 ani nr. 11 din Baia Mare.

ELENA TOFAN

Înfloresc orașele patriei socialiste

„Acum, acolo aerul vibrează de trepidația betonierelor, iar cele mai înalte siluete ale orașului sînt dominate de silueta macaralelor turn. Brațul gigantic al acestora a restabilit într-o clipă echilibrul dintre trecut și prezent".

GEO BOGZA

Prolog

O clădire impunătoare, cu scări mari de piatră. La ora aceasta, cînd ziua se îngînă cu noaptea, prin ferestrele luminate puternic răzbat pînă departe acordurile răscolitoare ale Baladei lui Ciprian Porumbescu. Un băiețaș înalt de numai cîteva palme, înconjurat de o ceată de admiratori de aceeași vîrstă și supravegheat îndeaproape de un om cu tîmplele ninse — profesorul — exersează la vioară. Cu capul înclinat puțin spre stînga, cu privirea pierdută undeva în trecut, strîngînd la piept vioara, poate un pic prea mare pentru cei nouă ani ai săi, Pintilie Dorel — căci despre el este vorba — pare un veritabil violonist.

O altă încăpere. Alți copii — vreo douăzeci la număr. Stau aplecați asupra unor foi albe. Desenează. Un întreg perete este tapetat cu desene. Desenele, unele naive, altele vădind un real talent, sugerează, cu o pură gingășie, gloria din trecutul îndepărtat dar, mai ales, strălucirea socialistă a Sucevei. Alături de portretul lui Ștefan-Vodă și ruinele cetății sale de scaun, se află chipuri luminoase de pionieri și colectiviști, de oțelari și învățători, siluetele masive ale constructiilor care împodobesc astăzi Suceava.

...Oră de desen. Munteanu Mircea, elev în clasa a VII-a, și poate peste ani și ani un demn urmaș al marelui Luchian, desenează. Sub condeiul său, pe hîrtia albă se conturează silueta monumentală a blocului-turn ce se ridică în centrul orașului. În jurul blocului se disting alte elemente ale peisajului sucevean de astăzi: construcții terminate și păienjenișul de schele al constructiilor viitoare.

Clădirea aceasta cu trepte mari de piatră are o profundă semnificație pentru viața de azi a Sucevei. Ea găzduiește de cîțiva ani încoace două instituții cu totul și cu totul necunoscute pe vremea burghezo-moșierimii: **Casa pionierilor și Școala populară de artă.** Sute de tineri și copii — strănepoții clăcașilor suceveni de altă dată — vin aici zilnic să-și cultive înclinațiile, aptitudinile.

Făuritorii frumosului

Pe firul apei Suceava, la poalele orașului, față în față cu ruinile cetății — pentru a măsura parcă puterea gloriei trecute și prezente a Sucevei — se ridică astăzi cea mai gigantică construcție industrială de pe aceste meleaguri, podoaba cea mai de preț din cîte a avut vreodată Suceava: **Complexul pentru valorificarea superioară a lemnului.**

— Cu doi ani în urmă, spunea cu mîndrie Clement Munteanu, secretarul organizației de partid de la fabrica de mobilă, aici era cîmp gol. La chemarea partidului, mii de constructori din Suceava și din multe colțuri ale țării au venit să pună temelia combinatului. După ce au ridicat colosul de beton și oțel, mulți dintre ei, ca Petre Bogdan ori Silvia Iriciuc, au rămas mai departe aici și au învățat să modeleze lemnul.

Am vizitat împreună cu tovarășul Munteanu uriașele hale ale fabricii de mobilă iluminată cu neon, înzestrată cu instalații speciale de ventilație și de protecție a muncii, am admirat mașinile moderne de mare randament, hărnicia și îndemînarea muncitorilor — în cea mai mare parte tineri — maiestria modelatorilor în lemn.

Am zăbovit mai mult în secția de îmbinat furnir. O brigadă formată din șaisprezece moldovence tinere, îndeplinesc aici, sub îndrumarea comunistei Elena Andreesii o misiune foarte delicată pentru estetica produselor fabricii. Pasionate după tot ce înseamnă cu adevărat frumos, înzestrate cu mult gust artistic, fetele aleg furnirul cu desenele și culorile cele mai potrivite, pentru a fi aplicate pe garniturile de mobilă menite să înfrumusețeze noile apartamente din Suceava. Și nu numai de aici...

... La Casa pionierilor, în cercul de desen, școlari cu cravate purpurii imortalizează pe hîrtie, în linii și culoare, freamătul muncii de pe șantierele sucevene. În lunca Sucevei, la combinat, la fabrica de mobilă, fetele din brigada Elenei Andreesii, imortalizează pe mii și mii de garnituri de mobilă pasiunea și priceperea lor în muncă, dragostea lor pentru frumos.

File de cronică contemporană

Puțină istorie

Nu se putea să fii oaspete al acestui oraș cu răsunet legendar — Suceava, și să nu te poarte pașii pe sub brazii cătărați pe zidurile străvechii cetăți voevodale. Ca o punte de bronz se reliefa amintirea gloriei de demult. Ca o punte ce lega trecutul de prezent. Dar... ce contrast! Dezechilibrul dintre trecut și prezent era mai mult decît îngrozitor. Cîrmuitorii veacului apus nu numai că n-au făcut nimic pentru înflorirea orașului, dar i-au adăugat, premeditat, urîțenia rînduielilor lor.

Obișnuita birjă cu clopoțel la gîtul animalului vlăguit, făcea și mai simțită monotonia străzilor cufundate în întuneric și noroaie.

Noroaie? Dar ați uitat de strada principală?

Era să comitem, într-adevăr, o eroare! Suceava avea și o stradă bătută cu piatră! Număra exact 300 de metri lungime. De ce? Fiindcă aceasta era distanța de la primărie și pînă la... locuința nu știu cărui primar. O făcuse în preajma alegerilor. Chiar după vot însă, o parte din stradă a dispărut. Și-o luase înapoi, primarul, în cîteva căruțe cu piatră! Opaițele cu lumină gălbuie, ridicate în vîrful stîlpilor de stejar afumați la rădăcină, nu puteau însă acoperi noroaiele străzilor risipite printre dughene. Si nici lipsa de școli: orașul, care purta lîngă stema cu cap de bour, gloria de aur a timpului lui Vodă-Ștefan, avea în anii regimului burghezo-moșieresc o SINGURĂ școală primară! Se temeau stăpînii de lumina cărților, că cei asupriți își vor ridica într-o bună zi tîmpla din pămînt.

Ceea ce s-a și întîmplat!

Puterea populară a ridicat la o viață înnoitoare și orașul Suceava, istoriei sale i-a adăugat o nouă strălucire.

Care a fost prima lespede de aur pusă la noua zidire?

La capătul orașului, în vest, a răsărit cu cîțiva ani în urmă o casă nouă, modestă. Apoi încă una. Sucevenii s-au grăbit să le zică blocuri. Era o anticipare: nu după mult timp, duduitul excavatoarelor avea să se facă auzit peste tot, iar brațele constructorilor, împreunate cu brațele macaralelor, ridicau ca din pămînt blocuri monumentale, cartiere întregi. Cartierul Mihai Viteazu, Ana Ipătescu... Aproape două mii de apartamente numără cele peste o sută și ceva de blocuri ivite lîngă zidurile vechii cetăți de pe rîul Suceava. Si în rînd cu acestea, s-au aliniat, an de an, lună de lună, alte construcții durabile: două cinematografe, un teatru de vară, cu două mii de locuri (primul teatru din istoria Sucevei!), o policlinică, trei școli, dintre care două cu cîte douăzecișipatru săli de clasă, înzestrate cu biblioteci și laboratoare moderne.

— Dar în perspectivă?...

Ștefan Boca, secretar al Sfatului popular orășenesc Suceava, răsfoiește un carnețel.

— **Multe se vor construi. Chiar în anul viitor se vor ridica localurile a două școli medii, apoi, în anii următori, o casă de cultură, un nou teatru. Și, pînă în 1965, blocurilor de azi li se vor adăuga alte zeci și zeci de blocuri.**

Popas... la etajul zece

— Huluptuc? E la zece... Cu cîțiva băieți din brigadă.

Urcăm scările primului etaj... De o parte și de alta, apartamente spațioase, cu două și trei camere. Se simte peste tot miros de var proaspăt. Comunistul Damian Dobincă, Petru Rusu, Petre Constantin și alți cîțiva constructori din brigada lui Ion Huluptuc finisează interioarele camerelor de jos. Sus, la etajul zece, se construiește încă. Se ridică ultimele ziduri, la roșu.

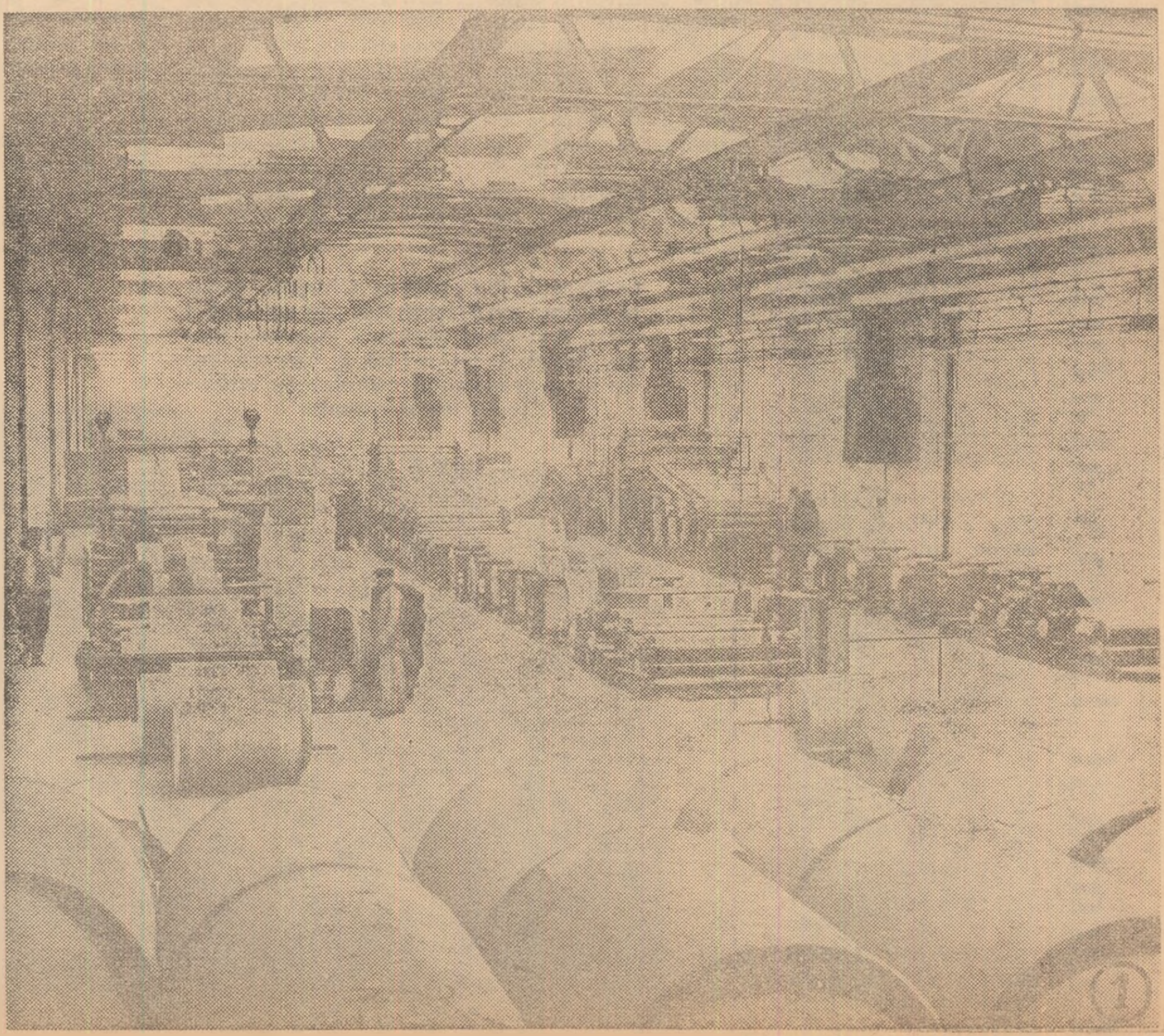
Ne strecurăm în sus, pe lîngă schelele instalate în interiorul blocului turn. Acolo unde, nu peste mult timp, va urca lin, ducînd locatarii în noile locuințe... primul lift instalat în Suceava. Blocul turn este doar cea mai monumentală construcție din oraș!

După vreun sfert de oră, ajungem sus. Huluptuc, Nistor Tunsu și Constantin Merciuc mînuiesc cu repeziciune mistriile, așază cărămizile una cîte una, împlinesc zidul: la 30 Decembrie vor să dea gata blocul!

...Jur-împrejur, sub cerul larg, se desfășoară în toată amploarea orașul, vechiul și totodată tînărul oraș Suceava. Huluptuc și cei din brigada lui rămîn o clipă cu mistriile în mînă, mîngîie cu privirile zidurile cetății industriale ce se profilează în vale, blocurile ce tocmai se înfășoară în lumina globurilor de neon. Siluetele monumentale ale blocurilor, ridicate de brațele puternice ale macaralelor și ale constructorilor lîngă gloria vechii cetăți voevodale.

Mărturie vie a tinereții Sucevei socialiste.

I. ANDREI
AL. DINU IFRIM

SUCEAVA

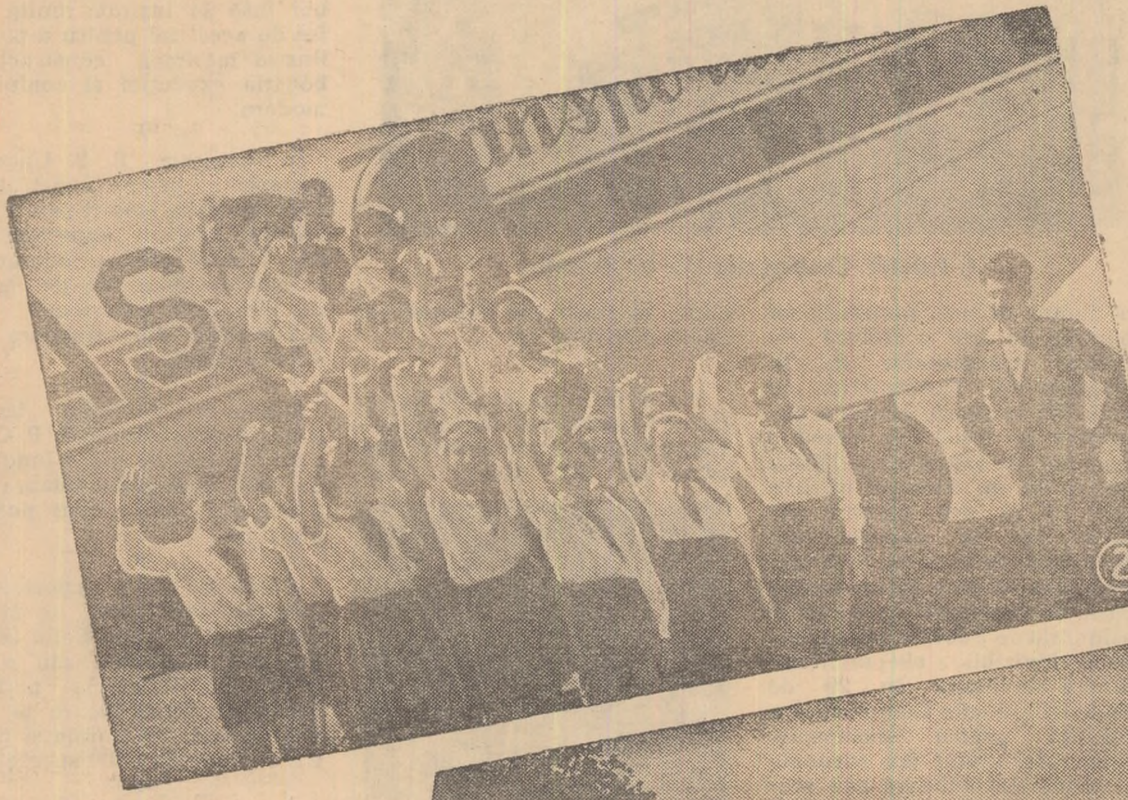
1. Aspect interior de la complexul pentru industrializarea superioară a lemnului.

2. Avionul de pasageri a aterizat și pe meleagurile Sucevei. Pionierii sînt printre primii care se bucură de acest eveniment.

3. Dans moldovenesc în interpretarea echipei de dansuri a Ansamblului de cîntece și dansuri „Ciprian Porumbescu" din localitate.

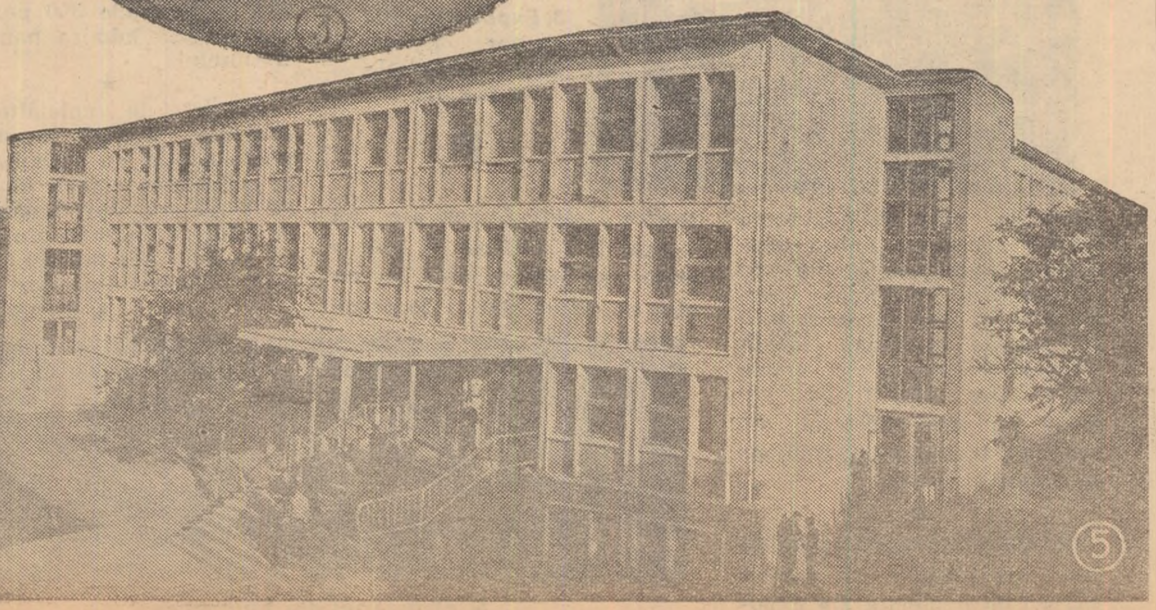
4. Ruinele vechii cetăți voevodale.

5. O nouă școală dată în folosință de curînd la Suceava.

BĂIEȚII DIN HUEDIN

Pe tabla neagră, mîna profesorului alerga cînd mai sprintenă, cînd mai potolită, desenînd cu multă măiestrie silueta unui motor de tractor.

Aplecați asupra maculatoarelor, elevii reproduceau pe albul foilor desenul de pe tablă. Toți erau numai ochi și urechi. Se auzea în clasă doar freamătul riglelor, compasurilor și echerelor mînuite cu dibăcie de mîinile viitorilor mecanici agricoli. Cu aceeași străduință urmăreau desenul și Boca Romulus, și Archileanu Alexandru și Zibro Gavril, elevi sîrguinciosi, cu dragoste de meserie.

Chiar și după ce se auzise strigătul clopoțelului, creioanele au mai continuat să fugă pe maculatoare, notînd ultimele explicații ale profesorului care părăsise clasa...

★

L-am urmat pe profesorul Ioan Alexandru pe culoarul larg, prin încăperile uriașei clădiri, a cărei istorie nu o cunoșteam.

— În acest castel masiv, zise profesorul, în care învață astăzi peste trei sute de fii de colectiviști, locuia un grof. Un singur om!

Am pătruns într-o încăpere spațioasă.

— Aci, continuă interlocutorul meu, cîndva se tîra lenea și dezmățul. Noi am instalat rafturile bibliotecii de față. Cărți tehnice, reviste de specialitate, romane și volume de poezii se află la dispoziția copiilor ai căror părinți n-au știut dezlega buchea pînă după eliberare.

— Dar... laboratorul unde-l aveți? am întrebat.

— Chiar pe această ușă vom intra în el. Poftiți!...

Ne aflăm într-o sală înaltă și impunătoare, plină de lumină. Prin fața noastră, într-o ordine desăvîrșită, se desfășoară decorul de piese și motoare, de felurite mașini miniaturale ce trezesc interes și pasiune în sufletul fiecărui elev. Aci, zi de zi, viitorii tractoriști și mecanizatori învață să dezlege tainele motoarelor, pentru a deveni oameni pricepuți, cu o înaltă calificare.

★

Cînd am ajuns pe cîmpul întins, peste care toamna aceasta nu a mai avut timp să-și aștearnă bruma, deoarece tractoarele și semănătorile au brăzdat-o și-au însămînțat-o cu viitoarele recolte, primul om pe care l-am cunoscut a fost Traian Bîlc, tractorist cu experiență. Cu el se aflau și doi elevi ai școlii de mecanici agricoli, veniți în practică. Brîndaș Ștefan, un băiat cu ochii visători, mari, cu părul castaniu și statura prea înaltă pentru vîrsta lui și Costin Ioan, un năpîrstoc iute ca argintul viu, cu ochii mici, jucăuși.

Tractorul tocmai era oprit pe brazdă.

— De-abia aștept să mă văd la volan, zise Costin, însuflețit.

— Bine, prima tură o s-o faci tu, i se adresă „nea Traian". Costin se urcă și porni. Brazdele se răsturnau negre, sclipitoare. Băiatul înainta mereu pe întinderea fără margini. Cei doi îl priveau cum se îndrepta singur spre capătul tarlalei, ca spre limanul visului său... Al său și al tuturor băieților ce și-au ales frumoasa meserie de tractorist!

NICOLAE BULGARU

Huedin, Cluj

Atlasul pionierului

Republica Populară Mongolă

Republica Populară Mongolia — țară prietenă, membră a marii familii de state socialiste — se află în nordul R. P. Chineze, învecinîndu-se, la rîndu-i, în nord, cu U.R.S.S. Suprafața țării este de 1 531 000 km². Populația — 1 057 000 locuitori — este formată în marea majoritate din mongoli. Capitala țării este orașul **Ulan-Bator** (Viteazul roșu) cu 156 000 locuitori. Alte orașe — **Cioibalsan, Suhe-Bator, Altan-Bulak.**

Pînă la revoluția populară din 1921, Mongolia era una din țările cele mai sărace, cele mai înapoiate economicește. Poporul mongol trudea crunt asuprit de feudalii mongoli și de înrobitorii străini. Feudalul putea face ce voia pe moșia lui și putea dispune cum credea el de „oamenii săi" — iobagii. Numai căpetenia bisericii avea 100 000 de robi!

În țară nu existau nici o întreprindere, nici o șosea, nici un kilometru de cale ferată, nici un medic! Nomazi, se mutau cu iurtele (corturi) dintr-un loc într-altul al stepei, în căutarea hranei.

După revoluție, la 26 noiembrie 1924, Mongolia s-a proclamat republică populară. Republica a adus araților [1]) libertatea și posibilitatea de a-și făuri, sub conducerea partidului lor — Partidul Popular Revoluționar Mongol — o viață fericită.

Statul socialist mongol de azi este un stat în care industria se dezvoltă zi de zi alături de ramura principală a agriculturii — creșterea vitelor (R. P. Mongolă fiind una din primele țări ale lumii în creșterea animalelor). În peisajul mongol contemporan au apărut rafinării de petrol, sonde, noi fabrici și uzine. S-au construit numeroase șosele, s-a construit o cale ferată ce traversează țara. A fost creată o rețea de școli, instituții de învățămînt superior și mediu.

R. P. Mongolă, stat socialist, duce o politică de coexistență pașnică cu toate popoarele, de colaborare și ajutor reciproc cu țările socialiste surori.

[1]) arat = țăran nomad, crescător de vite.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

EMIL RACOVIȚĂ

„Gerul se lăsa din ce în ce mai mare. Puterea lui sleia mercurul în termometrele noastre, și cînd trecea de — 40°, vîntul înceta ca sleit și el de a frigului urgie... Jos pe banchiză se înșirau formele albe ale coloanelor de gheață răzimate de umbrele lor negre, iar Eisbergii neclintiți înălțau printre ele trupurile lor uriașe. Și mute erau lanurile de zăpadă, și mute movilele de sloi".

Rîndurile de mai sus, scrise într-o frumoasă limbă romînească, aparțin unui fost elev al lui Ion Creangă la școala din Păcurari, care a învățat de la dascălul său meșteșugul descrierii și care, ajuns savant cu renume mondial, nu a încetat să fie mereu și un minunat povestitor. Acest mare om de știință, Emil Racoviță, a fost, în calitate de naturalist, în pustiul de gheață al Antarcticei. Putem fi mîndri că alături de J. Cook, John Ross, Roald Amundsen, de rușii Belinghausen și Lazarev — numele lui se înscrie printre primii exploratori și deschizători de drumuri spre Polul Sud.

Tînărul Emil Racoviță ajunge la Paris, plecat după vrerea tatălui său, pentru a se face magistrat. „Nu vreau să mă fac avocat — *spunea dînsul* — e plină țara de avocați". *Pe el îl atrăgea natura cu tainele sale. De aceea, fără știrea celor de acasă, urmează și cursurile lui Lacàze, cel mai vestit naturalist al Franței de la sfîrșitul secolului XIX. Ca militant înflăcărat pentru progresul social, întemeiază la Paris Cercul socialist romîn. Tot pe atunci, îl întîlnim chiar ca delegat la un congres socialist de la Geneva.*

La numai 25 de ani, Racoviță este membru al unei societăți de zoologie și devine un cunoscut oceanograf în cercurile de specialiști.

Și iată că sosește acel an 1897, an cu care începe perioada eroică a vieții sale. Lîngă cheiurile Anversului, o corabie mică — „Belgica" — e gata pentru o lungă călătorie spre Polul Sud.

S-au adunat pe ea cîțiva dintre cei mai cunoscuți, dar totodată și cei mai curajoși și tineri expediționari : francezul Adrien de Gerlache, *căpitanul vasului, medicul* Fr. Cook, *polonezul meteorolog* Anton Dobrovolski, *fizicianul* Emil Danco, *șeful de echipaj* Amundsen *(devenit mai tîrziu descoperitorul Polului Sud), iar ca zoolog și botanist* — Emil Racoviță.

Înfrîngînd greutăți și primejdii care păreau de neînlăturat, expediția vasului „Belgica" realizează o performanță unică, aceea de a petrece o întreagă iarnă polară, imobilizată între sloiurile Sudului. În tot timpul călătoriei, care a durat peste doi ani, Racoviță este un neobosit cercetător al faunei și florei, parte din acestea, necunoscute încă. El studiază viața pinguinilor și a balenelor, adună în spirt și alcool probe de animale, disecă, face ierbare, fotografiază, colecționează un material științific imens care, împreună cu acela al tovarășilor săi de expediție, va fi studiat mai tîrziu de peste 70 de savanți. Așa devine savantul E. Racoviță un mare explorator, iar numele lui — cunoscut în întreaga lume.

★

A urmat pentru savantul Racoviță o perioadă de continuă ascensiune ca om de știință. Anii ce vin îi întăresc tot mai mult aprecierea de naturalist, oceanograf, botanist și zoolog al vremii. Racoviță se dedică studiului micilor viețăți subpămîntene care, adaptîndu-se mediului vitreg din peșteri, au evoluat către forme potrivite acelor condiții. Cele 1 000 de peșteri vizitate în Franța, Spania, Slovacia, Africa și Romînia, studiul a peste 14 000 de organisme cavernicole i-au permis lui Racoviță să întemeieze o nouă ramură a biologiei, cunoscută sub numele de speologie. *)

Întors la Cluj, înfruntînd birocrația și dezinteresul autorităților și instituțiilor burghezo-moșierești, Racoviță întemeiază Institutul de Speologie, unicul în Europa, făcînd din acesta, centrul mondial al noii științe.

Emil Racoviță a fost un militant pentru educația maselor de tineri studioși, un luptător împotriva nedreptăților unei societăți bazată pe exploatare, un luptător pentru progresul social al poporului.

Emil Racoviță a murit în 1948. Dar figura lui luminoasă de explorator îndrăzneț al unor necunoscute și aspre regiuni ale globului, de curajos și neobosit deschizător de orizonturi în științele naturii, figura lui plină de bunătate față de oameni va rămîne veșnic vie.

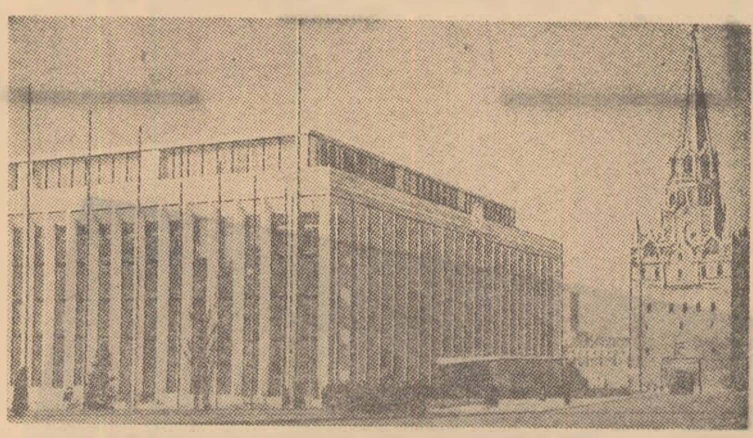
ION CIOFU

*) speologie = știința care se ocupă cu studiul peșterilor din toate punctele de vedere.

DIN ARHITECTURA ȚĂRILOR SOCIALISTE

Într-unul din numerele anterioare, v-am promis, dragi cititori, că vă vom prezenta unele din monumentalele edificii construite sub soarele socialismului și comunismului.

Constructorii din Moscova au adus în dar celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S. o clădire de mari proporții, un edificiu de artă și cultură — **Palatul Congreselor de la Kremlin (1).** Construcția, cu cele 862 încăperi, ocupă o suprafață de 8 400 m p având o lungime de 120 de m și o lățime de 70 de m. Mărețul edificiu are 15 m sub nivelul solului, iar la exterior are înălțimea de 32 de m. Sala propriu-zisă asigură locuri pentru 6 000 de persoane și are audiție asigurată de 7 000 de microdifuzoare invizibile ; ele permit audierea simultană în 29 de limbi ! Cînd sala Congreselor e folosită pentru spectacole, masa prezidiului (cu scaunele și tribunele) coboară sub scenă cu ajutorul unor dispozitive. Aici s-au utilizat cele mai noi metode și materiale de construcții.

1. Palatul Congreselor de la Kremlin.

★

Subteranul, înseamnă, prin definiție, lipsă de soare, umezeală, obscuritate, aer îmbîcsit. Pentru **Metroul din Moscova (2)** însă, aceasta nu mai e adevărat. El nu este doar un simplu mijloc de transport colectiv, ci o succesiune feerică de monumente subterane, de opere de artă, de adevărate muzee. Lungimea liniilor metroului, dintre care unele trec pe sub albia rîului Moscova, au atins 65 de km în anul 1957 și lucrările continuă. Scările rulante (escalatoarele) transportă cîte 10 000 de oameni pe oră. Metroul din Moscova transportă 3 milioane de călători pe zi.

2. Metroul din Moscova.

★

Pe 250 ha de teren se înalță 307 pavilioane, cuprinzînd 500 000 de exponate ale **Expoziției realizărilor Economiei Naționale a U.R.S.S. (3),** unica de această amploare din lume. Dacă cineva ar dori să vadă toate exponatele și s-ar opri la fiecare doar cîte un minut, deplasîndu-se de la un exponat la altul cu viteza luminii și neîntrerupîndu-și vizita nici o clipă, ar reuși s-o viziteze în aproximativ un an.

3. Expoziția realizărilor Economiei Naționale a U.R.S.S.

★

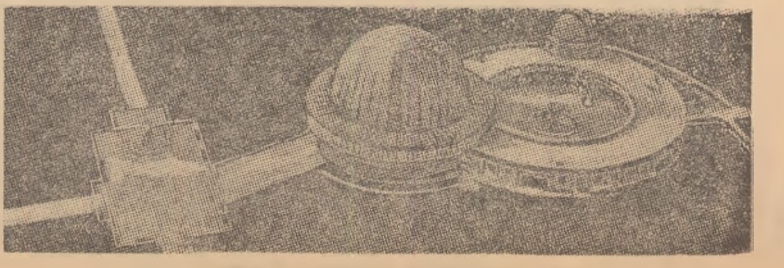
Pe un teritoriu de 168 ha se întinde grandiosul ansamblu al **Universității „Lomonosov" din Moscova (4).** Corpul central are 39 etaje și 240 m înălțime, avînd un volum de 2 611 000 mc ; el reprezintă un frumos omagiu adus rațiunii umane, științei și culturii. Cele 22 000 de încăperi ale Universității cuprind săli de curs, sala de festivități cu 1 500 de locuri, biblioteca cu peste un milion de cărți, 33 săli de lectură, 282 laboratoare, săli de sport, club, 5 755 camere pentru studenți ș.a. Înfrumusețarea monumentală constînd din sculpturi, basoreliefuri, statui, elemente arhitectonice din granit, marmură, aur și bronz — este pe măsura măreției realizărilor glorioșului popor sovietic.

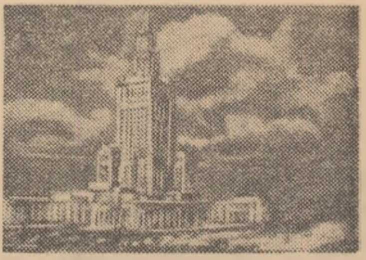
4. Universitatea „Lomonosov" din Moscova.

★

Fiind unul din cele mai mari din lume, **Planetariul din Katowice (5)** (Polonia), are un volum de 18 000 mc. El reprezintă una din realizările ce stau cu cinste alături de grandiosul și monumentalul **Palat al Științei și Culturii (6) din Varșovia,** minunat dar făcut poporului polonez de către U.R.S.S. Acest edificiu, al doilea ca mărime după Universitatea Lomonosov din Moscova, poate găzdui 23 000 de persoane. La această clădire s-au montat conducte în lungime egală cu de două ori distanța Varșovia-Moscova și cabluri electrice însumînd kilometrii ce despart Varșovia de București. Ar trebui însă să înșirăm multe cifre de acest fel pentru a putea ilustra mărimea construcției, bogăția execuției și confortul modern.

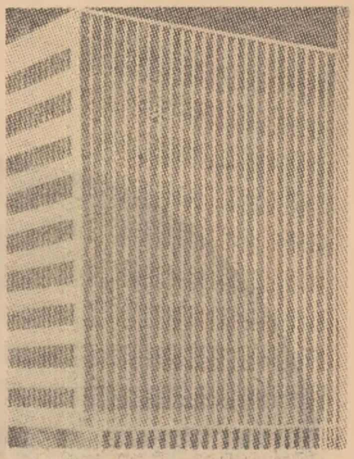
5. Planetariul din Katowice.

6. Palatul Științei și Culturii din Varșovia.

★

În capitala R. P. Ungare, Budapesta, începe construirea unei moderne clădiri pentru un **Institut medical experimental (7).** Numai pentru laboratoare sînt destinate 400 de camere. Finisajele exterioare vor fi executate din aluminiu și sticlă colorată.

7. Institutul medical experimental din Budapesta.

★

Deasupra fluviului Iantzi (fluviul albastru) din R. P. Chineză, se întinde, pe o lungime de 1 670 de m **podul Uhan,** unul dintre cele mai mari poduri din lume.

★

Clădirea sălii sporturilor **„Universiada"** este un măreț edificiu al orașului Sofia (R. P. Bulgaria). Volumul său e de 45 000 mc. Tribunele permanente, cu 2 100 locuri, la nevoie se pot transforma și pentru a cuprinde 4 900 spectatori.

★

Cea mai inaltă construcție din Berlin (R. D. Germană), este actualmente, turnul de televiziune de 360 m. Înalta construcție depășește turnul Eiffel din Paris cu 52 m. În afară de instalațiile de emisiune, turnul va dispune de un restaurant pentru deservirea a 150 de persoane, situat la 206 m înălțime și de o platformă, situată la înălțimea de 220 m, de unde 300 persoane vor putea admira panorama Berlinului.

★

Alături de celelalte țări socialiste și țara noastră se poate mîndri cu edificii mărețe ridicate în anii de democrație populară, dar despre construcțiile grandioase de la noi, vă vom vorbi într-un număr viitor al gazetei noastre.

H. BARBARA

DE LA CONSFĂTUIRILE „SCÎNTEII PIONIERULUI"

Zilele trecute, redacția noastră a organizat mai multe consfătuiri cu cititorii săi în regiunile SUCEAVA și Oltenia. În discuțiile interesante care au avut loc, pionierii au vorbit despre felul cum i-a ajutat gazeta la organizarea unor acțiuni interesante, au vorbit despre cele mai frumoase acțiuni din unitățile lor și au făcut propuneri.

La Suceava

... consfătuirea a avut loc în sala mare a Casei pionierilor. Au participat peste 300 de pionieri de la **Școlile medii nr. 1 și nr. 3** și de la **Școlile de 8 ani nr. 2, nr. 3 și nr. 4.** Au luat cuvîntul reprezentanți de la toate aceste școli. **Boda Rodica,** de la **Școala medie nr. 3** a vorbit despre activitatea cercului dramatic de la Casa pionierilor, despre piesele pe care le-au prezentat pînă acum și despre pregătirile pentru serbarea pomului de iarnă.

În încheierea consfătuirii pionierii au vizionat în colectiv filmul **„Oameni și fiare"**, oferit de redacție.

La Cîmpulung Moldovenesc

Peste 160 de pionieri de la școlile din oraș, cititori ai gazetei, au așteptat cu multă nerăbdare desfășurarea consfătuirii. Aveau să povestească multe lucruri interesante. **Brînzei Rodica** a ținut să vorbească neapărat și despre acțiunea la care au participat recent: — strîngerea celor 400 kg de fîn de la poalele muntelui Rarău. A fost o zi minunată, a spus ea, am făcut două lucruri deodată — o excursie plăcută cu autocamionul și... o acțiune patriotică în vederea primirii distincțiilor".

Despre concursul **„Cine știe cîștigă"** cu tema **„Figuri de tineri eroi în Marele Război de Apărare a Patriei"**, concurs ținut în cinstea zilei de 7 Noiembrie, a vorbit în cuvinte emoționante pionierul **Ghinescu Alexandru.** Consfătuirea s-a încheiat cu un entuziast cîntec pionieresc.

La consfătuirile de la **Școala de 8 ani** din comuna **Dumbrăveni**, raionul **Botoșani** și de la **Școala de 8 ani din Ițcani,** printre altele, pionierii și-au manifestat dorința de a participa în număr cît mai mare la **„Concursul de corespondențe și desene"** organizat de redacția noastră în cinstea celei de a XV-a aniversări a Republicii Populare Romîne.

La Craiova

... la Casa de cultură a Sindicatelor domnește o atmosferă sărbătorească. Peste 300 de pionieri din oraș participă astăzi la consfătuirea cu cititorii „Scînteii pionierului". Discuțiile purtate de pionierii de la diferite școli din oraș au fost în același timp și un prețios schimb de experiență între unități. În cuvîntul lor, pionierii au vorbit despre cele mai frumoase acțiuni organizate de ei de la începutul anului școlar și pînă acum. Și aici, la sfîrșitul discuțiilor, pionierii au vizionat în comun un ciclu de filme pentru copii și tineret oferite de redacție.

La Băilești

În sala Cinematografului „30 Decembrie" au început să sosească pionieri cu mult înainte de ora începerii consfătuirii. Discuțiile au fost foarte vii. Aproape fiecare pionier avea de spus cîte ceva.

— Cu toții cunoaștem importanța acțiunii de colectare a fierului vechi, spune pioniera **Pană Victoria** din clasa a VII-a B de la **Școala de 8 ani nr. 3.** Pionierii unității noastre și-au luat angajamentul să strîngă cît mai mult fier vechi. Pînă acum am reușit să strîngem circa 700 de kg.

• La **Școala de 8 ani din Siliștea, raionul Băilești,** pionierii au ținut să facă cunoscute **gazetei activitatea lor sportivă** și programele artistice prezentate în cadrul duminicilor cultural-sportive.

• Și la consfătuirea de la **Segarcea,** care a avut loc în sala căminului cultural, au participat peste 150 de pionieri. În discuțiile lor vorbitorii au pus accentul în mod deosebit pe felul cum se pregătesc în vederea obținerii distincțiilor pionierești în cinstea zilei de 30 Decembrie.

Din toate discuțiile purtate la recentele consfătuiri ale „Scînteii pionierului" s-a văzut că pionierii citesc cu multă plăcere gazeta și că materialele publicate le sînt de mare folos în activitatea lor pionierească și de școală.

În curînd, spartachiada pionierilor și școlarilor!

Sport

„Cupa orașului București"

După cum știți din numărul trecut, nu de mult, peste 450 de concurenți, cei mai valoroși din zecile de mii de elevi și eleve din școlile de 8 ani, medii și profesionale din Capitală, au participat la întrecerea de atletism din cadrul competiției „Cupa orașului București".

În afara clasamentului individual, conform regulamentului competiției, s-au întocmit și clasamente pe echipe. Unul pentru școlile de 8 ani și ciclul elementar al școlii medii, celălalt, pentru școlile medii și profesionale. Cîștigătoare ale acestei întreceri sînt: **Școala de 8 ani nr. 169** și respectiv **Școala medie nr. 22.** Iată clasamentele: 1. Școala de 8 ani nr. 169 (124 puncte); 2. Școala de 8 ani nr. 7 (134 puncte); 3. Școala medie nr. 36 (198 puncte); 4. Școala de 8 ani nr. 114 (204 puncte); 5. Școala de 8 ani nr. 150 (282 puncte); 6. Școala de 8 ani nr. 56 (291 puncte); 7. Școala de 8 ani nr. 4 (324 puncte); 8. Școala de 8 ani nr. 175 (331 puncte); 9. Școala de 8 ani nr. 34 (331 puncte); 10. Școala de 8 ani nr. 8 (333 puncte); 11. Școala de 8 ani nr. 111 (340 puncte); 12. Școala de 8 ani nr. 84 (343 puncte); 13. Școala de 8 ani nr. 146 (349 puncte); 14. Școala de 8 ani nr. 6 (368 puncte); 15. Școala medie nr. 6 (371 puncte); 16. Școala de 8 ani nr. 15 (374 puncte); 17. Școala de 8 ani nr. 53 (383 puncte); 18. Școala de 8 ani nr. 5 (390 puncte); 19. Școala de 8 ani nr. 26 (392 puncte); 20. Școala de 8 ani nr. 25 (396 puncte).

ÎN LIVADA COLECTIVEI

În cadrul unității noastre se organizează multe acțiuni interesante care fac activitatea pionierească mai variată, care-i ajută pe pionieri să-și îndeplinească condițiile pentru primirea distincțiilor.

Astfel, într-una din zile, pionierii au mers la livada colectivei și i-au ajutat pe colectiviști la săpatul pomilor, la pregătirea puieților pentru iernare. Lucrînd alături de cei mari, am învățat cum să înfășurăm puieții cu paie și cu bețe de floarea-soarelui pentru a-i feri de ger și de rozătoare.

Vom merge și altă dată la colectivă să mai învățăm cîte ceva din bogata experiență a părinților noștri.

ZĂMĂREANU ELENA
cl. a VII-a,
comuna Cotmeana,
raionul Pitești

DOUĂ TONE FIER VECHI

La acțiunea patriotică de strîngere a fierului vechi, acțiune care se desfășoară din plin pe întreg cuprinsul patriei, participă cu entuziasm și pionierii unității noastre.

În cadrul „Zilelor" și „Săptămînilor" fierului vechi am reușit să adunăm sute de kilograme de fier vechi dar, să știți că la noi în unitate această acțiune nu se desfășoară la întîmplare. Noi strîngem acum atît fier vechi cît este nevoie pentru construirea unui tractor. Pînă zilele trecute am reușit să adunăm două tone de fier vechi și cu fiecare zi ne apropiem de cantitatea necesară construirii unui tractor.

STOICA VALENTIN
și
BARBU AUREL
Școala de 8 ani nr. 95,
București

Magazinele și unitățile de alimentație publică ale cooperativelor de consum din regiunea OLTENIA, au pus în desfacere un bogat sortiment de:

Ciocolată
DE VANILIE, CU LAPTE, CU CREMA DE VISINE SI CAISE

Bufetele deschise de cooperația de consum în incinta școlilor medii din BĂILEȘTI, BALȘ, CALAFAT, CORABIA, FILIAȘI, TG. CĂRBUNEȘTI, BĂLCEȘTI, STREHAIA ȘI VÎNJU MARE, pun zilnic la dispoziția elevilor și corpului didactic gustări produse de cofetărie și patiserie, dulciuri.

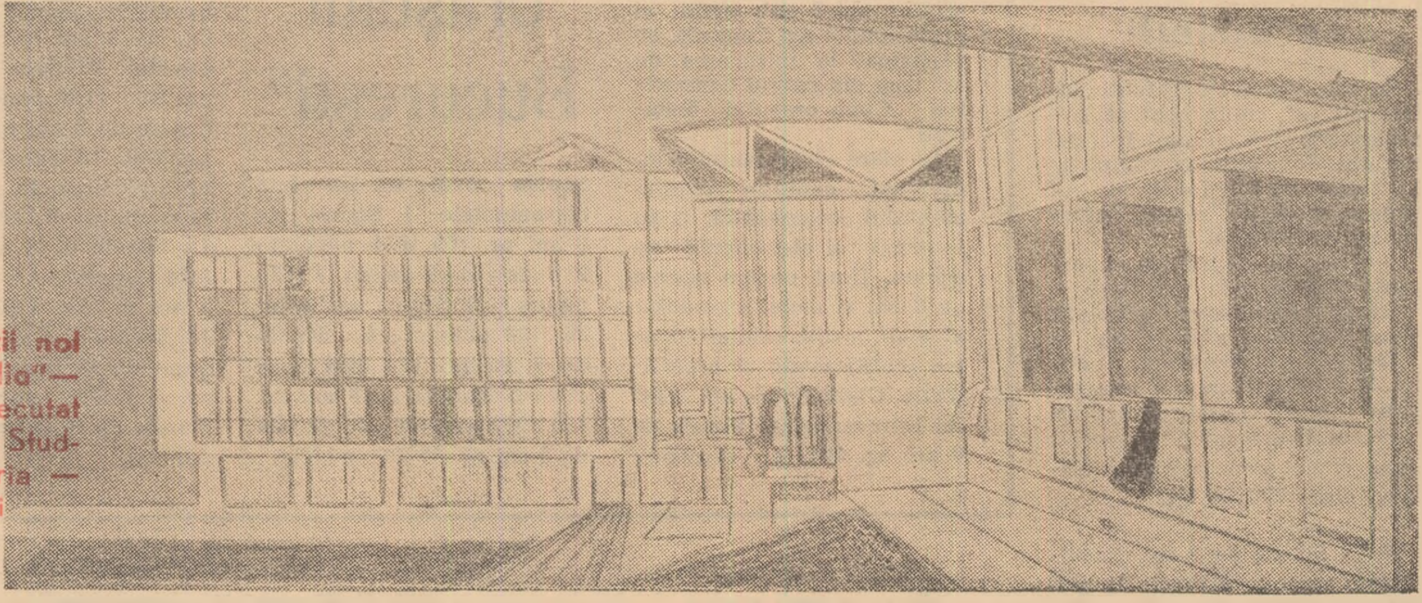

„Colectivişti la biblioteca comunală"—desen executat de pionierul Gorjan Silviu, Şcoala de 8 ani, comuna Albeşti, raionul Vedea

„La cules mere" — desen executat de pioniera Pieşer Elena, Şcoala de 8 ani Galda de Jos, raionul Alba

CONCURSUL NOSTRU DE CORESPONDENŢE ŞI DESENE

„Construcţii noi la Mangalia"— desen executat de pioniera Studniezky Maria — Piteşti

O oră de curs... în aer liber

Pe poteca îngustă care duce spre tînăra livadă a gospodăriei colective, noi, pionierii clasei a VII-a păşim în rînduri strînse. În urmă cu un an, pe locul unde se află astăzi livada era cîmp liber. Dar pionierii din şcoala noastră, alături de colectivişti, au plantat aici 5 000 de puieţi de pomi fructiferi de toate soiurile, i-am îngrijit cu atenţie tot anul şi acum iată-ne din nou, în drum spre livadă.

De data aceasta însă nu mergem la muncă, ci la lecţie pentru că la o oră de Agricultură ne-am propus să ascultăm explicaţiile tovarăşului profesor despre creşterea şi îngrijirea pomilor tineri, la... faţa locului. Am trecut albia rîului şi iată-ne ajunşi în livadă. Cît vezi cu ochii, se întind nesfîrşitele tarlale, proaspăt arate, ale gospodăriei... Am început să studiem cu atenţie fiecare soi de puiet în parte. Tovarăşul profesor ne-a vorbit despre lucrările ce se efectuează toamna, despre condiţiile de aplicarea îngrăşămintelor chimice şi naturale, despre formarea coroanei la pomii tineri şi altele. Pînă cînd ne-am întors acasă însoţiţi de cîntecele pionereşti am aflat de la tovarăşul profesor multe lucruri interesante despre munca în livadă şi foloasele ei. Peste cîţiva ani, cînd pomii vor creşte mari, vom veni aci să culegem roadele bogate, — merele aurii, gutuile, perele parfumate şi nucile.

Pînă atunci însă, vom îngriji cu drag de livada colectivei şi vom aplica toate cunoştinţele primite la orele de Agricultură.

GANA ION HORIA
cl. a VII-a
Şcoala de 8 ani Curtea,
raionul Făget

Poşta literară

NICOARĂ MARA — Tg. Mureş, Regiunea Mureş-Autonomă Maghiară: „Scrisoarea pentru o prietenă sovietică" îmbină lucruri foarte bune cu naivităţi în construcţie şi expresie. Iată un pasaj remarcabil: **„Ţi-aduci aminte, Sonia, cum flutura drapelul / Sus, pe catarg? Flamură pe cerul nesfîrşit. / Cu toţi cîntam — şi cîntul / Era un cînt de pace. / Noi toţi l-am îndrăgit. / Iar prin pădurea verde, cînta voios şi vîntul".**

O imagine deosebită cuprinde strofa a patra: **„... priveam la focu-aprins; / Bucăţi din el, pe ceruri, sclipeau intens, înalt".** Asemenea formulări simple şi sugestive dovedesc că s-ar putea să scrii, într-adevăr, poezie, dacă vei muncii serios, cu migală, fără grabă, fără vanitatea ieftină de a-ţi vedea, cît mai adesea, încercările tipărite. Ca la majoritatea începătorilor, principalele slăbiciuni se manifestă în folosirea unor atribute, adjective, epitete banale, tocite de prea largă întrebuinţare. De exemplu: **„timidă tare", „făptura-ţi dragă", „privirea-ţi fericită".** Natura, în genere, este **„frumoasă"**, iar vîntul cîntă **„voios"**. Exact în momentul cel mai puţin potrivit, foloseşti cuvîntul **„emoţie"**. Spunînd **„Emoţia ne cuprinde"** — ai distrus, dintr-o dată, nouăzeci la sută din eventuala emoţie a cititorului; în poezie, exprimarea indirectă, sugerarea unei stări, este mai preţioasă decît utilizarea termenilor **„exacţi"**. Meditează serios asupra acestui lucru, avînd sub ochi textele unora din marii noştri poeţi **(Eminescu, Arghezi, Bacovia, Labiş**, ş.a.). Atenţie la tehnică: ritmul suferă adesea, accentele, pe alocuri, cad rău. (De ce să spui **„Iar în ultima seară priveam la focu-aprins"**, cînd, cu puţină osteneală, **ai fi** găsit ceva mai bun — de pildă **„În seara cea din urmă priveam..."** etc.); rimele sînt sărăcăcioase sau aproximative **(gol-zbor, sînt-simt, îndrăgit-nesfîrşit, ştiam-cîntam).**

Scrie-ne mai des — îţi vom răspunde cu plăcere.

DOBRE SEBASTIAN — Richiţele, Argeş. Că zici **„rînduneri"** în loc de **„rîndunei"** şi **„văzduh pulberat"** — mai treacă-meargă. Dar **„solul saturat de ploi", „cea pădure"** şi, mai ales, **„poeţii satirează-n versuri"** — sînt exprimări nefericite. De altfel, verbul **„a satira"** — nici nu există în limba romînă.

GROZA LUCIA — Oradea, Crişana. Pentru început, nu-i rău, Lucioara! Rîndurile tale vin din adîncul inimii, de la **„Foaie verde viorea / Frumoasă eşti ţara mea!"**, pînă la încheierea, asemănătoare cu un chiot: **„Şi toate-acestea, datorită ţie, / Partidul meu, nestinsa mea făclie!"** Îţi urez să păstrezi toată viaţa aceeaşi simţire fierbinte!

COMAN ZAMFIRA — Pitulaţi, Galaţi. Mai întîi de toate, atenţie la gramatică! Scrii, de pildă: **„Pentru ami însuşi", „sămi îmbogăţesc vocabularul", „a porumbeilor zbor"** etc. Pentru cine nu şi-a însuşit exprimarea corectă, nici vorbă nu poate fi de „încercări literare"!

FILIPESCU ION — Babadag, Dobrogea. Ne trimiţi o poezie autentică, pe care o publicăm cu multă plăcere:

LUMINA

Din adîncuri de neguri,
Printr-o spărtură imensă,
A izvorît lumina.
Din lumină, s-au născut
oamenii
Ce s-au călit în trăznete,
Au rupt în mîini bucăţi de
stîncă,
Au topit fierul,
Făcînd pluguri şi lănci.
Cu braţe de fier, s-au ridicat
Spre senin;
Din oţel, din sudoare,
din lumină
Au clădit fericirea,
Înălţîndu-se spre izvoarele
vieţii
Fără de limite.
Bucăţi de negură — cîteva,
încă,
Mai împiedică drumul.
. . . .
Dar oamenii minunaţi au
străpuns întunericul!
După ei — vor veni alţii şi
alţii...
Calea luminii eterne
Va fi liberă!
Calea vieţii, iat-o deschisă
Spre nesfîrşit,
Spre izvoarele de lumină!

DAN DEŞLIU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii